

като каза още че причината на тѣхното бѣдствие бѣше тѣхната страхливостъ. А тогазь стана Клитъ и му отговори тѣй: Но тѣзи страхливостъ о царю, който произхождашь отъ боговетѣ, тя избави, когато бѣше обхрналъ гърбътъ 694 си на Спитридатовий мечъ, и съ кръвта и ранитѣ на Македонцитѣ станалъ си толкозь Великъ, тѣй щото законненъ да станишь на Аммона, като си се отказалъ отъ Филиппа.

§. 51. Прочее, като се раздразни много Александръ рече тѣй: „Мислишь ли о лоша глава че ще се радвашъ много и всякой пхтъ съ насъ, като казвашъ тѣзи нѣща и раздразнявашъ тѣй Македонцитѣ“? А онзи каза: „Но нито сега се радвамъ; о Александре, като зирамъ таквазь заплата за нашитѣ трудове. А ублажавамъ още сегашнитѣ умряли, които т. е. прѣди да могатъ да видатъ Македонцитѣ да се бхтатъ съ Мидийски тояги, и да иматъ нужда отъ Перситѣ да могатъ да приближатъ при царьтъ“. Таквизъ нѣща Клитъ брешлевевеше, а ония които бѣха около Александра въстанаха противъ Клита, и го хулеха, но старейшинитѣ трудеха се по всякой възможенъ начинъ да уталожятъ смущението. Александръ обаче, обърна се къмъ Ксенодоха Кардаскаго ¹⁾, и къмъ Колофонна Артемискаго и имъ рече тѣй: „Не ви се виждатъ ли че Елли-

1) Кардия е билъ градъ на Еллиспондѣ. А Колофонъ градъ на Иония.